

ARH

A - 102190

ARHIIVKOGU

2

Bibliotheca
Universitatis
Helsingiensis

127550

Imelik linn.

Mirjami isa oli juudi töömees. Teiste juudi meestega ta käis Libanoni metsas puid raiumas.

Aga kord juhtus midagi kurba. Mirjami isa ja ühe teise juudi mehe vahel tekkis tühise asja pärast tüli. See oli inetu, kuid veel halvemaks läks asi. Teine tülitseja lõi Mirjami isa kirve varrega. Mirjami isa oli äkiline ja lõi ka, kuid tähelepanematult — kirve teraga.

Hirmus! Mees sai suure verdjooksva haava selga. Siis said löödu vennad pahaseks ning tahtsid Mirjami isa tappa. Mirjami isa hakkas eest ära jooksuma ja kättemaksjad tema kannul.

Mis juhtub nüüd? — — —

Kas ei olnud kuskil politseid? Kas ei aidanud keegi Mirjami isa?

Ei keegi! Säärane oli seadus. Kättemaksja võis ise kätte maksta. Aga kui tagaetu suutis joosta nii kaua, et jõudis „Pelgulinna“, siis oli ta päästetud. Sinna tagaajaja ei pääsenud.

Mirjami isa jooksis. Tee „Pelgulinna“ oli talle tuntud. Mitu korda oli ta väsimas ja mitu korda pidid tagaajajad teda juba kätte saama. Aga ta suutis siiski — „Pelgulinna“ lähenes juba!

Juba paistsid ta müürid! Pisut veel, ainult mõni samm. Ja juba oligi Mirjami isa „Pelgulinna“ väravate sees. Ta oli päästetud. Tagaajajad olid jäänud väljapoole, värava taha. Kui imelik!

i46099475

Nii läks terve pere „Pelgulinna“ elama, ka Mirjam. Ja ta armastas nii väga seda linna, mis oli tema isa päästnud.

Meie kõik vajame veel „Pelgulinna“. Patt rõhub kõiki, ta tahab meid surmaga surmata ja hukata. Kuid on imeline varjupaik, kus meie patud andestatakse, südamed puhastatakse ja tagaajaja — patu eest hoitakse. Kes on see imelik aitaja ja hoidja?

See on ju Jeesus. Oo-jaa. Tema on meie „Pelgulinna“. Jookskem sinna ja elagem seal, niikui Mirjam oma isa ja emaga. Aga veel rohkem: armastagem seda „Pelgulinna“, kes on meid päästnud. Nii tegi ka Mirjam.

Mina tahan elada „Pelgulinna“. Usun, et seal saan ka teid jätkuvalt kohata — armsa Jeesuse juures!

Tema haavad on need imelikud väravad, mis on lahti iga patte tunnustajale ja kahetsejale. Palugem, et sel aastal põgeneksid tuhanded lapsed nendest väravatest sisse.

Onu Ensio.

KES TEGI ARMSA JUMALA?

Juba viieaastase poisikesena mõtlesin palju selle küsimuse üle. Ühel päeval keset mängu eraldusin oma vendadest ja jäin mõtteisse kuni nemad mult küsisid:

„Villu, mis sa teed sääl?“

Vastasin: „Tahaksin häämeelega teada, kes tegi armsa Jumala; keegi on teda ikka teinud, ainult ma ei tea kes?“ Seda peame emalt kü-

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

sima, sest tema teab kõik!“ Mind saadeti küsimusega ema juure.

„Ema, armas Jumal on ju inimesed loonud?“

„Ja.“

„Ja inglid?“

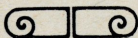
„Ja!“

„Ja kes tegi armsa Jumala?“

„Laps, armas Jumal oli ikka.“

Selle sõnumiga läksin oma mänguseltsiliste juure. Neid rahuldab see vastus. Mina aga murdsin edasi oma pead, sest ema vastus ei rahuldanud mind täiesti. Ema soovi peale püüdsin jätta järele peamurdmise mõneks aastaks, sest ta ütles, et suurest mõtlemisest võib haigeks jääda. Pärast kui uurisin mõtteteadust, leidsin, et paljud suured mehed on tegelenud sellega, ja ei ole vastust leidnud. Siis jätsin oma peamurdmise täiesti ja seisin, uskudes jumala-sõna ees: „Enne kui mäed sündisid, ja kui maa ja maailm loodi, olid sina, Jumal, igavesest igavesti.“ Laul 90 : 2.

„Aga sina oled seesama, ja su aastad ei lõpe mitte ära.“ Laul 102 : 28. Üks on mulle aga selge, on nii palju, mida inimene ei mõista ja ei või mõelda. Kuidas võib siis Jumalat mõista Tema suurtes saladustes?

Ühele Issanda armsale lapsele.

Vanaema oli armas kristlik naine. Ta armastas teha head inimestele, aga ta oli selleks liiga vana, et neid kuidagi aidata. Ometi ta tundis ikka, et võib paluda inimeste eest, seejärel tegi ta alati seda suurt tööd.

*Nüüd
tahan
teha
seda just
vanaemale.*

Ellen armastas ka Jeesust. Ta teadis, et võib teha palju head inimestele, aga ta tundis, et pole midagi, mida võiks teha Issandale.

Ühel päeval kaebas ta emale, et tahaks häämeelega midagi teha Jeesusele, aga midagi ei ole tema jaoks.

Emä ütles: „See oli just täna hommikul, armas, kui nägin vanaema kõmistavat kivi vastu

majaesisel. Ma mõtlesin, seal on küllalt tööd väikesele tütarlapsel: noppida teravad kivid teelt. Vanaema on üks Issanda armsatest lastest ja ka kõige väiksemat, mis teed temale, on niisama hea kui oleks see Issandale.“

„Kas tõesti, ema?“ hüüdis Ellen. Kunagi varem ma pole mõelnud sellele. Nüüd tahan seda teha just vanaemale, et ühtlasi võiksin teha ka midagi Issandale.“

Nii Ellen läks silmapilk välja ja korjas kivid maja juurest teelt. Nii täitis ta lubaduse tee puhastamisel „... ühele Issanda armsale lapsel.“

Ole ikka õiglane.

Esteri eksimus ja parandus.

„Kust said need herved, küsis vanaisa väiksel Esterilt, kes rõõmsalt tuppä jooksis. Ta oli käinud aedviljakaupluses, kust tõi suure peotäie valgeid herneid.

„Oi, ma võtsin need aedviljakaupmehe tundrist! Mulle meeldib väga mängida nendega.“

„Kas sa palusid neid,“ küsis vanaisa.

„Ei, võtsin ise. Mõtlesin, ega kaupmees ei pane seda tähele.“

Vanaisa vaatas väikesele näkku ja ütles:

„Sa vii need kohe kaupmehele tagasi! Ütle temale, et oled võtnud need ja palu andeks! See on vargus, sest need herved ei kuulu sulle.“

Väikesele Esterile tundus see raskena. Siiski

ta jooksis kaupmehe juure ja läks põksuva südamega sisse. Sää! ta tunnistas üles, et oli võtnud herved ja palus andeks, nagu vanaisa oli õpetanud. See juhtumus sai Esterile eluaegseks õpetuseks ja suureks õnnistuseks.

Mõned mõtlevad, ega nii väikesi vargusi ei tarvitse parandada. Aga niisugused väikesed vargused just kasvatavad halva inimese. Ester ei mõistnud enne, et see vargus oli, sest ta oli nii väikene.

Aga meil tuleb olla iseäranis tark just väikeste asjade suhtes. Ära kunagi võta võõraid asju küsimata, kuigi see on väike ja meeldiv. Ole ikka õiglane!

Nii on õigus.

Kaks tütarlast lähvad mööda tänavat. Üks neist ütleb: „Sinu ema ei tarvitse iialgi sellest midagi teada.“

Kohe tuli vastus: „Minu ema teab kõik, mis ma teen. Mina ei tee midagi, mis ei meeldi temale.“

Kui iga laps nii mõtleks ja teeks, kui ilus oleks siis maapeal.

Usalda neid, kes sind armastavad.

Kuningas Herodes heitis Ristija Johannese vangitorni. See oli raske kool vagale ja vabadustarmastajale mehele. Üksinduses tõusid mitmesugused kahtlused tema südamesse, seepärast ta saatis käskjalad Jeesuse juure ja avaldas Temaile oma vaeva. See oli parim, mida Johannes teha võis: ta rääkis ennast välja ja Jeesuse vastus tõi kindlasti kergendust tema vaevale. Sellest võime palju õppida.

Teate lapsed, ka mina olin kord niisugune väike kui teie. Aga ma ei tundnud Õnnistegijat. Ei teadnud, et Ta on laste sõber. Kord oli mul raske vaev südamel ja kandsin seda kaua eneses varjatult. Olin kurb, ei saanud magada ja nutsin palju. Ühelegi inimesele ei usaldanud ma seda rääkida, pidasin sügavas südames. See oli tehtud täiesti valesti.

Kui sinu südant vaevab mingi asi, siis võta julgust ja usalda see kellelegi. Kõige pealt räägi armsale Õnnistegijale. Ole Tema ees aus ja avalik! Räägi Temaile kõik, mis vaevab sinu südant, Tema kuuleb sind, Ta mõistab sind ja andestab sulle heameelega. Ta paneb sinu peale õrnalt oma käe, siis saad rõõmsaks ja rahu tuleb südamesse.

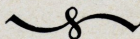
TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Ära unusta ka armsaid inimesi, keda võid usaldada. Vaata kord oma isa. Tema armastab sind enam kui seda mõelda võid ja ei lükka sind ära, kui tuled tema juure oma murega. Ja sinu armas ema! Kes inimeste seas võiks sind mõista paremini kui tema. Ta teab ikka nõu. Ta kuivatab armastuses su pisarad ja palub sinuga.

Mõttele ka armsaile pühapäevakooli-õpetajaile. See, mis sind vaevab praegu, on ehk ka kurvastanud neid, sellepärast nemad tunnevad kaasa sinuga. Sa võid mõnikord magada juba, kuid sinu pühapäeva-õpetaja on veel põlvedel ja palub sinu eest. Ta tahab olla sulle abiks, et päriksid õndsuse.

Usalda neid, kes sind armastavad. Räägi välja ennast põhjalikult nagu Johannes, ja mõtle sellele ilusale laulusalmile:

Tule Jeesuse juure — just nüüd,
Palu Jeesust — just nüüd,
Jeesus armastab sind — just nüüd,
Ta andestab sulle — just nüüd.

„Valguse“ kirjastus, Tallinnas.

„Külbraja“ trükk, Rataskaevu 6, Tallinnas, 1937.